

WC
POCKET
REVUE

BORIS HYBNER

WC
POCKET
REVUE

BORIS HYBNER

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Boris Hybner

WC POCKET REVUE

© Grada Publishing, a.s., 2016

Cover Design © Grada Publishing, a.s., 2016

Fotografie na obálku ConvaTec Česká republika s.r.o.

Návrh a zpracování obálky Karel Mikula

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, Praha 7

jako svou 6193. publikaci

Odpovědná redaktorka Mgr. Ivana Podmolíková

Sazba a zlom Karel Mikula

Ilustrace Boris Hybner

Počet stran 88

1. vydání, Praha 2016

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Autor a nakladatelství děkují společnosti

***ConvaTec Česká republika s.r.o. za finanční podporu,
která umožnila vydání publikace.***

ISBN 978-80-271-9155-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-9154-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-0103-0 (print)

Obsah

Úvod	7
Pohádka	14
V rádiu	16
Straník	18
V televizi	20
V cirkuse	21
Estét	23
Škola	25
Dopis striptéra majiteli baru	26
Oldřich Nový	29
Rukopis ze 16. století nalezený pod postelí s rozvrzanými nebesy	31
Robinson Crusoe	33
Advokát – pozůstalost	36
Módní přehlídka v budoucnu	38
Edisonův projekt z pozůstalosti – WC Pocket	41
Zpověď obchodníka	43

Hovnivál	46
Hurvínek.	49
Patent NASA	51
Historie clownského nosu	54
Napoleon	55
Žabí muži	57
Tajemství Antarktidy	59
Princezna se zlatou hvězdou na těle	62
Rolling Stomics	64
Tajná společnost	66
Kapsáři.	68
Pašerák	70
Záhadný	72
Držitelé Zlatého pytlíka, něco vám řeknu	74
Rady brouka Pytlíka	76
Závěr.	80

Úvod

Je těžké chtít napsat něco, co potěší stomika, a chtít se přitom vyhnout nálepce „autor fekálního humoru“.

Přesto, nebo spíše právě proto, se snažím naši nedobrovolnou komunitu potěšit, možná občas rozesmát, ale hlavně vyjádřit snad nakažlivý nadhled. On ten nadhled pomáhá žít ve seleji. Pomáhá stomické „příhody“ nazírat pod úhlem humoristických literátů. A nejen to. On po nějakém „otužovacím“ čase pomáhá jednoho dne spatřit lapálii s odlepeným sáčkem jako komickou historku. Brzy dokonce pochopíme, že naše toaletní trapasy jsou mezi přáteli oceňovány hurónským smíchem. Brzy objevíme, že jsme si osvojili jistou speciální noblesu, s níž se dá vyprávět o intimních haváriích a zároveň neztratit glanc, šarm ani sex-appeal. Stomikovy trampoty jsou totiž intimní a ve společnosti známých a přátel vykouzlí atmosféru důvěrnosti, blízkosti a bezelstné otevřenosti. Možná se dočkáte „oplátku“ v podobě doznání z pyžamových faux pas či koupelnových grotesek.

Jan Werich shledával naši národní povahu mj. poněkud brueghelovskou a v našich hovorech upozorňoval na časté užívání metafor vázících se k vyměšovacímu traktu. Národní filozofující clown si všiml, že takoví Francouzi pro svá poetická srovnání nalézají inspiraci v dolní části *předku* naší *fysis*, my Češi máme v oblibě svou část *zadní*. Krásná žena v tramvaji se své neméně půvabné spolčnici ohradila při nařčení z rodinné hamižnosti netrpklivým výkřikem: „*Na prachy my prdíme!*“ Zaplašil jsem představy o atmosféře domova temperamentní dámy a začal uvažovat, proč se my sami vidíme takto.

Nikdy nezapomenu na první období života se stomií. Byl jsem přesvědčen, že o mém stomictví každý ví. Že to nutně musí být na mně poznat. „*Hele, jak se ten Hybner najednou nějak divně tváří. Je celej nějakěj vylekanej a jako by přistiženej. Bud' nemá prachy, čistý svědomí, nebo prádlo. Bacha na něj!*“

Bál jsem se, že mě nepustí do tramvaje, že mě budou vyvádět z kina a když vyjdu z domu, chodník se vylidní, protože všichni, včetně romské kapely, přeběhnou na protější chodník.

Tak jsem svou samozřejmost a klídek začal hrát. Suverénní spontaneitu jsem okoukal z dopoledních amerických televizních seriálů a dotáhl jsem ji k dokonalosti americkým přízvukem z nížin Oklahomy. Předstíral jsem i nohy do O a vytrhal jsem si obočí. To zabralo.

Taky jsem se bál, že se budu bát. Že se zřítím do deprese, protože ztratím kamarády. Ale najednou se objevil kámoš všech kámošů, kámoš, o němž jsem jen slýchal, tušil ho.

Simsalabim, a byl tady. Objevil se můj tajný smysl pro humor. Ten parádní smysl pro humor, který se každému zjeví, když je opravdu, ale opravdu zle. Je tu a už mě neopustí, to spíše zbytek vlásků.

Jo! Každý člověk má humor jako svou geniální psychickou obranu. Umí se nebrat vážně. Nakonec se objeví dvojice sebezáchovných pudů: ironie a sebeironie.

Kamarád Pepa nevěděl, co má na moje plastové nadělení u boku říct. Zbledl, začal jektat, nepravdělně dýchat, opřel se o kolemjdoucího muže, který zrovna nenápadně „pomáhal a chránil“. A Pepa vyděsil i mě, protože začal